

РЪДИАРД КИПЛИНГ ОГНЕНА ЛЮБОВ

Превод от английски: Светлозар Бахчеванов, 2000

chitanka.info

Полицаят яздеше под мъхнатите дъбове на Хималайските планини, а зад него се люшкеше ординарецът му.

— Лоша работа, Бхир Сингх — рече полицаят. — Къде са те?

— Много лоша работа — потвърди Бхир Сингх. — Сега те, разбира се, се пекат на огъня, но този огън е по-силен от пламъка на хвойновите клонки.

— Да се надяваме, че не е така — рече полицаят, — нали, ако пренебрегнем расовите различия, това е историята на Франческа да Римини^[1], Бхир Сингх.

Бхир Сингх нямаше представа коя е Франческа да Римини, затова запази мълчание докато стигнаха „мястото на възглицарите“, където умиращите пламъци шепнеха „уит, уит, уит“, шумоляха и пърхаха над бялата пепел. Личеше, че в пълна мощ огънят е бил изключителен. Бяха го забелязали чак от Донга Па, на противоположния склон на долината, и местните жители коментираха, че възглицарите от Кодру вероятно са препили. Но виновници за огъня бяха само Сакат Сингх, сипай^[2] от 102 пенджабски пехотен полк и Атхира — жена, които горяха... горяха... горяха...

Ето цялата история. Полицейският доклад напълно потвърждава разказаното от мен.

Атхира беше жена на Маду — възглицар — едноок и зъл. Седмица след сватбата той преби Атхира с най-дебелата пръчка, която намери подръка. Месец по-късно сипаят Сакат Сингх, пуснат от полка в заслужен отпуск, премина отгук на път за хладните хълмове, и развълнува обитателите на Кодру с разказите си за военния живот, за славата, и на каква почит е той, Сахат Сингх, пред полковника сахиб-бахадур. И Дездемона слушаше Отело и като всички Дездемони по света, докато слушаше се, влюби.

— Аз също имам съпруга — каза Сакат Сингх, — но като си помисля добре, това няма значение. Освен това много бързо трябва да се върна в полка, не бива да ме обявят за дезертьор, искам да дослужа до хавалдар^[3].

Стихът:

*„Не бих могъл да те обичам толкоз
Колкото честта обичам!“^[4]*

няма хималайски вариант, но Сакат Сингх бе готов да го съчини.

— Нищо — отвърщаше му Атхира — остани при мен и ако Маду се опита да ме бие, набий го ти.

— Добре — съгласи се Сакат Сингх и за всеобщо удовлетворение на всички въглищари от Кодру жестоко напердаши Маду.

— Достатъчно — отсеке Сакат Сингх и отъркаля припадналия Маду под навеса. — Сега ще живеем спокойно.

Но Маду, след като се освести, продължи да обикаля наоколо с още по-зло изражение в единственото си око.

— Той ще ме убие — повтаряше Атхира на Сакат Сингх. — Отведи ме оттук.

— В казармата ще имам неприятности. Жена ми ще оскубе брадата ми, но нищо — каза Сакат Сингх. — Ще те взема с мен.

В казармата се случи голяма неприятност. Жената на Сакат Сингх му оскуба брадата, след което взе децата и отиде да живее при майка си.

— Това е добре — заключи Атхира, а Сакат Сингх се съгласи с думите ѝ.

— Да, добре е.

А Маду остана в колибата си, от която се виждаше цялата долина чак до Донга Па. Живееше сам, но открай време всички се подиграват на изоставени съпрузи като него.

Маду отиде при Джасин Дадзе, магьосникът, който пазеше Главата на Говорещата Маймуна^[5].

— Върни ми жената! — рече той.

— Не мога — мъдро отговори Джасин Дадзе, — ако ти не накараш Сътледж да потече нагоре, към Донга Па.

— Не си прави майтап с мен! — заповяда Маду и завъртя брадвата си над бялата глава на Джасин Дадзе.

— Дай всичките си спестявания на селските старейшини — едва издума Джасин Дадзе — те ще съберат съвета на общините, а съветът на общините ще нареди на жена ти да се върне.

И Маду предаде цялото си състояние, състоящо се от двайсет и седем рупии^[6], осем ани^[7], три пайса^[8] и сребърна верижка, на общинския съвет на Кодру. След което предсказанията на Джасин Дадзе се сбъднаха.

Изпратиха брата на Атхира в полка на Сакат Сингх, за да заповяда на Атхира да се върне у дома. Сакат Сингх с ритници го изхвърли зад оградата на казармата, след което го предаде на хавалдара, който го напердаши с колана си.

— Върни се — проплакваше братът на Атхира.

— Къде? — питаше Атхира.

— При Маду — отговаряше той.

— Никога! — отсичаше тя.

— Тогава Джасин Дадзе ще те прокълне и ще изсъхнеш като дърво, чиято кора са обелили през пролетта — заплаши братът на Атхира.

Атхира заспа с тази мисъл в съзнанието си.

Следващата сутрин тя почувства ревматични болки в костите си.

— Започвам да съхна като дърво, което са обелили през пролетта — промълви тя. — Това е проклятието на Джасин Дадзе.

И тя наистина започна да линее, защото сърцето ѝ съхнеше от страх, а тези, които вярват в проклятията, от проклятията умират. Сакат Сингх също се уплаши, защото обичаше Атхира повече от собствения си живот.

Минаха два месеца и братът на Атхира се появи отново пред вратите на казармата.

— Аха! Ти съхнеш! Върни се.

— Ще се върна — каза Атхира.

— По-добре кажи: ние ще се върнем! — рече Сакат Сингх.

— Добре, но кога? — попита братът на Атхира.

— Някой ден много рано сутринта — отвърна Сакат Синг и отиде при полковника сахиб-бахадур да помоли за едноседмичен отпуск.

— Съхна като дърво, на което са обелили кората напролет — стенеше Атхира.

— Скоро ще ти стане по-добре — успокои я Сакат Сингх и най-после ѝ разказа какво е намислил. И двамата се засмяха тихичко, защото се обичаха. Но от този миг Атхира се почувства по-добре.

Заминаха заедно. Пътуваха в трета класа, както повелява военният устав, после в рикша по ниските хълмове, и пешком — по високите. Атхира поемаше дълбоко миризмата на брезите, които растяха по родните ѝ планини, влажните хималайски планини.

— Добре е да си жив — тихо издума Атхира.

— Ха! — рече Сакат Сингх. — Накъде е пътят за Кодру и къде е къщата на лесничея?...

— Преди двайсет години струваше четиридесет рупии, — каза лесничеят и предаде пушката си.

— Ето ти двайсет — рече Сакат Сингх — но искам и най-добрите патрони.

— Колко е хубаво да се живее — повтаряше замислена Атхира и дишаше елховия мирис. Те зачакаха нощта да се спусне над Кодру и Донга Па.

На върха на хълма, над своята колиба, Маду беше подредил сухи дърва, за да ги превърне в дървени въглища на следващия ден.

— Много любезно от страна на Маду да ни отърве от това затруднение — във висок стил изрече Сакат Сингх, като спря пред огнището, представляващо квадрат с дължина дванайсет фута^[9] и височина четири. — Ще почакаме, докато изгрее луната.

Когато луната изгря, Атхира коленичи върху огнището.

— Да имах поне истинска карабина — с яд измърмори Сакат Сингх, докато се мъчеше с превързаната като ранен войник пушка на лесничея.

— Побързай! — помоли Атхира и Сакат Сингх побърза. Самата Атхира обаче не бързаше толкова. Тогава той подпали огъня от четирите страни и се покатери отгоре зареждайки пушката.

Пламтящи езичета почнаха да си пробиват път между гредите и шумата задимя.

— Правителството трябваше да ни научи как да натискаме спусъка с крак — мрачно изръмжа Сакат Сингх към луната.

Това бе последната мъдра мисъл на сипая Сакат Сингх.

* * *

В ранното утро Маду се появи при огнището си, изкрещя от ужас и побягна да хване полица, който обикаляше окръга.

— Този син на слуга изгори дърва, от които щях да направя въглища за четири рупии — обясни, задъхвайки се, Маду. — Освен

това е убил жена ми и е оставил писмо, което не мога да прочета — завързано е с панделка за елата.

С твърд почерк на писар, усвоен в полковото училище, сипаят Сакат Сингх бе написал:

„Ако е останало нещо от нас, изгорете го докрай, защото казахме всички необходими молитви. Освен това прокълнахме Маду и Малак, брата на Атхира — и двамата са зли хора. Предайте искрените ми почитания на полковника сахиб-бахадур.“

Полицаят продължително и с голямо внимание огледа брачното ложе от червена и бяла пепел, върху което, матовочерен, лежеше стволът на пушката на лесничея.

Случайно удари с шпората си недогоряла главня, наоколо се разлетяха искри.

— Невероятни хора! Необясними! — каза полицаят.

„Уит, уит, уит“ — шепнеха езичетата на затихващия огън.

Полицаят остави в своя рапорт само голите факти, защото правителството на Пенджаб не поощрява романтичните писания.

— Но кажете ми кой ще ми плати тези четири рупии? — стенеше Маду.

[1] *Франческа да Римини* — дъщеря на Гуидо да Полента, сеньор на Равена, омъжена за уродливия и куц Джовани Малатеста, сеньор на Римини. Тя обикнала по-младия му брат Паоло. Любовта им била разкрита и Джовани убил влюбените. Случило се около 1286 г. Трагичната история е разказана от Данте Алигиери в пета песен на „Ад“. ↑

[2] *Сипай* — индийски войник в британската армия. ↑

[3] *Хавалдар* — в индийските части на британската армия (в нея е имало и поделения от местни войници) подофицер. ↑

[4] Цитат от стихотворението на английския поет Ричард Львлейс „На Лукаста, когато заминавам на война“. ↑

[5] Говорящата маймуна, или Хануман, е син на бога на вятъра. Архетип от индийската митология, герой и от поемата „Рамаяна“. ↑

[6] *Рупия* — основна парична единица в Индия. ↑

[7] *Ани* — дребни индийски монети — 1/8 от рупията. ↑

[8] *Пайси* — дребни индийски монети — 1/64 от рупията. ↑

[9] *Фут* — английска мярка за дължина, равна на 30,48 см. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.